

Oratio anniversaria in theatro Collegii Regalis Medicorum Londinensium ex Harvaei instituto habita die xviii Octobris, 1792 / autore Gulielmo Cadogan.

Contributors

Cadogan, William, 1711-1797.
Royal College of Surgeons of England

Publication/Creation

Londini : Prostat venalis apud J. Dodsley, [1792]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/qv2zrr7w>

Provider

Royal College of Surgeons

License and attribution

This material has been provided by This material has been provided by The Royal College of Surgeons of England. The original may be consulted at The Royal College of Surgeons of England. where the originals may be consulted. This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

14.
O R A T I O

A N N I V E R S A R I A

In T H E A T R O

C O L L E G I I R E G A L I S

M E D I C O R U M L O N D I N E N S I U M

E X

H A R V Æ I I N S T I T U T O

H A B I T A

DIE xviii OCTOBRIS, 1792.

AUTORE *GULIELMO CADOGAN.*

Non sine Præfidis & Sociorum Jussu edita.

L O N D I N I :

Prostat venalis apud J. DODSLEY, Pall Mall.

ORATIO
ANNIVERSARIA
IN THEATRO
COLLEGII REGALIS
MEDICORUM LONDINENSIVM
EX
HARVAEI INSTITUTO
HABITA

DIE XVIII OCTOBRIE, 1792.

AUCTORE GULIELMO CADOGAN.

Non sine Præfatis & Sociorum Juris editis.

LONDINI:

Prostat venalis apud J. Doddrige, Pall Mall.

O R A T I O
A N N I V E R S A R I A
In T H E A T R O

COLLEGII REGALIS MEDICORUM
Londinensium, &c.

ECCE iterum, Conscripti Socii, vosque omnes Auditores ornatissimi, opus arduum moveo, at si digne fiat, opus gratissimum. Quid enim rectius? quid ingenuis omnibus dulcius, quam bonos & præclarè meritos debitâ laude ornare? Sic reputans, senilibus atque imparibus humeris, ægre senectuti succumbens, plus oneris sustuli quam ferre me posse intelligo. Non certandi æmulus, non vanæ gloriæ cupidus, quasi majorum virtutes nobis essent reponendæ; sed propter amorem, quem vobis comprobatum exoptavi, atque ut ante mortem, a tergo prementem, honestè valedicerem. Indulgentiâ vestrâ fretus

ac

ac munitus, quod (utcunque exciderint vires, aut deficiat eloquentia) lubentem animum Collegii studio ferventem, pro facundiâ benevolè accipiatis. Eo animo magnos honores illustrium virorum aggredior; qui ingenio, studio, & labore, mortaliū morbis, doloribus, & ærumnis, remedia aut levamina attulerunt. Qui quid sit homo docuerunt; quomodo primum istud existentiae punctum saliens fovetur, nutritur, & in alvo matris crescit in hominem; quibus viribus, organis, & instrumentis polleat; quâ vivendi ratione & disciplinâ valeat, vigeat, vitamque agat beatissimam. Tales tantosque viros in memoriam sempiternam revocare monet officium, suadet pietas, jubet justitia; quo magis quoniam nonnullis, etiam ipsi Harvæo, sua sæcula iniqua fuerunt & ingrata; eo magis æquiores posterī eorum manibus pia vota persolverent.

Laudent alii reges & rerum dominos; heroas, qui improbos belli labores & pericula audentiores obeunt; idque suâ causâ, non ut populos tuten- tur & felices faciant, sed ut duro regant imperio. Falsis & fucatis honoribus ornent, & servili adulatione præconia disperdant. Non ita antecessores nostri, qui multo digniores longeque anteponendi in salutem hominum & commune bonum pervigilia & opera consecrarunt.

Gens

Gens humana, indocta & ignara, præceps ruit in omne malum, rarò præest ratio, rarissimè obtemperant appetitus; luxuria exitialis, voluptates nocivæ, unumquemque trahunt: nemo, hercule nemo, salubriter vivit. Hinc gravissimi derivantur morbi tam mentis quam corporis; hinc fere omnis vitæ miseria, properata senectus, mors immatura. Quantæ ergo debentur gratiæ, quanta munera! his bonis doctisque viris, qui fabricam corporis humani diligenter & accuratè explorando his malis solatia invenerunt, quandoque remedia & cautelas viasque ad salutem & felicitatem pro bono publico monstrârunt!

In hoc munere obeundo, sit nobis semper lex suprema & sanctissima, neminem nisi laude dignum laudare; non illum quem fortuna, joculari volens, super ora meliorum evexit; non illum qui dolosis atque inhonestis artibus famam debet & opes; mulierculis, nutricibus, & pharmacopolis, largitionibus aut epulis blandiendo, vel quod turpius, medicamentorum profusione. Pudet pigetque has artes, hanc infamiam, prævalere; ingenium, scientiam, & probitatem algere. Apage! procul esto hæc astutia & omne quod olet artificium, quo populus & primores populi æque ignari arripiantur! pereat amor lucri! ingenuitatis & virtutis memor, forte suâ qualicunque contentus
vivat

vivat medicus, dummodo salvus sit honos, & mens sine pondere recti conscia, in his beatior quam si Cræsi divitiis afflueret.

Nec si quid valeat physiologia hodierna purgata, aucta, & locupletata, illos laudare debemus quos vetustas cæca & ignara autoritate consecravit. non Hippocratem, Aretæum, Galenum, Celsum, aliosque quos forsan ultra modum & rationem veneramur, & principes medicinæ vocamus. Ne hæc inconsulte dicere videar, operæ pretium duco, eorum doctrinam & opiniones paucis scrutari, & exempla quædam proferre, unde innotescat quo jure tanto honore usque in hunc diem decantati sunt. Atque ut cum principum principe ordiamur, non a bello Trojano, in quo Homerus, fons ingeniorum, artium & scientiarum pater, heroas suos sternit & occidit vulnere non lethali, quos Machaon & Podalirius curare debuissent, si tales essent chirurgi quales hodierni. cum Hippocrate res agitur, ejusque sententiam de corde & cerebro totius physiologiæ fundamenta, si expendere licuerit, quantum a veritate & naturâ absona est & aliena! quid & quale esset cor planè nescivit, ut necesse erat cursus sanguinis ignaro; ideoque ni foret inutile viscus, sedem animæ fecit, & in ventriculo sinistro, quasi fortiore & nobiliore parte solium locavit. sedes certe parum quietæ. noluerim sanè animam meam, tranquilla petentem,

†

hospitio

hospitio tam perturbato considerare. Nec rectius de cerebro. Secundum Hippocratem glandulæ omnes corporis spongiæ sunt, & cerebrum ipsum glandula, sive spongia maxima, cujus opus & officium est humiditatem corporis superfluum absorbere; dignum opus cerebro! Neque plus valet ejus doctrina de febribus. De suâ sententiâ quid est febris? Est ignis, est divinum aliquod, id est ignotum aliquod. Si febrium naturam probe novisset, tot febricitantes, astante illo, non periissent. Si tale malum alicui nostrum evenisset, credo actum fore de ejus famâ & fortunâ. Quid multa? Vos, qui proculdubio sua scripta evolvistis, scire necesse est, quod pro maximâ parte ejus rerum expositio confusa, perplexa, inepta, sæpe etiam contraria, fuerit; ut manifeste pateat illum ipsum non intellexisse quæ tradidit.

Quid dicit Galenus? scriptorum Hippocratis instaurator & interpret obscurus, sine cujus curâ & industriâ periissent omnia. Docente Galeno, qui de usu partium scripsit, quas certe non bene novit, omnia fiunt in corpore per facultates quasdam. sic ventriculus alimenta attrahit, retinet, digerit, & expellit, quia has omnes utcunque contrarias facultates habet. carnes quoque nutrimentum attrahunt intus ex ventriculo, extra ex aere. Hepar est officina sanguinis, ubi fabrefactus est in

B
usum

usum totius corporis. chylus nempe per venas meseraicas attrahitur, & ad hoc opus in hepar defertur. Sic scribit Galenus postquam longâ verborum ambage ostendit quam necessaria sit medico perfecta partium cognitio. Sibi ipsi indecore plaudit quasi ille solus veritatem invenisset. inscius ipse insolenti arrogantia medicos omnes sui temporis vilipendit. Hippocratem probat, laudat; reprehendit, culpat. adeo ignorantia proprium est sibi ipsi contradicere.

Apud Aretæum febricitantes delirio correpti prophetæ fiunt, & futura vere præfagiunt. Nihil tale nos videmus, quia miracula cessaverunt. sed ille tantæ mirandæ rei rationem metaphysicam reddere superstitione anili laborat. Anima, scilicet, mox avolans, terreno pondere & hebetudine corporis liberata, animas mortuorum colloquitur, discit, & quasi ex alto videt, & futura prænunciat. simili modo syncope percussi vaticinantur. sic omne delirium fit flamma futuri conscia.

Mediocris ingenii Celsus docet austera convenire stomacho. de stomachis Romanis ingluvie & vomitione quotidianâ labefactatis forsan intellexit. his falsam & momentaneam orexin excitando levamen aliquod uti spiritus ardentes cito nociturum præbeant. at proculdubio sanis minime conveniunt, & omne austerum nocet. Quanto rectius,

rectius bonus & elegans Horatius, qui vacuo ventriculo nil nisi lene committendum dicit. In febribus etiam ardentibus, optimum Celsi medicamentum est cibus opportune datus. contra hoc, intermittentes inediâ & fame absolutâ per triduum & ultra curandæ sunt. Talis doctrina nonnullis ansam præbuit dicendi illum non fuisse ex professo medicum, nec in praxi versatum, sed philosophandi causâ de medicinâ scripsisse, sicut de re militari, rhetoricâ, aliisque. Hæc enim videntur ejusmodi præcepta, non in rerum usu causisque tractata, sed opinione seducta, tradita.

Sic docuerunt hi veterum medicorum coryphæi, qui certe rectiora debuerunt, in anatomicis enim satis superque exercitati esse videntur, & non solum animalia, sed etiam homines, nefarios quidem, atroci & carnificiâ callositate vivos secabant. Quod fecerunt Erasistratus, Herophilus, Eudemus, aliique; teste Tertulliano, Herophilus sexcentos sic exsecuit, a Ptolomæo Philadelpho damnatos, & ad hoc traditos. ille enim fabricam corporis internam curiosius explorari & sciri ardentissime cupiebat. sed eorum inscitiâ frustratus, magnâ de spe decidit. Nihil enim tanto horrore dignum invenerunt; nihil omnino quod mansit & tantam immanitatem quodammodo expiaret. Atqui oportuit aliquid proficere, imo ali-

quid de sanguinis circuitu subolfacere, si vel paululum essent naris acutæ. oportuit videre ictus cordis crebros & validos, cui bono, nisi ut sanguinem propelleret? certe non ut anima quadrupedante succussu perpetuo equitaret. oportuit observare cruorem salientem ex arteriis sectis; unde, nisi cum impetu ageretur. oportuit animadvertere sanguinem non aerem his vasis contineri. tam multa sunt quæ hunc motum perpetuum dilucide indicant. pulsus scilicet arteriarum, tumor venarum sub ligaturâ, earum valvulæ, & tanta alia, ut mirum admodum videatur rem tam obviam tam diu latuisse.

De his præcipuis medicinæ partibus cum talis esset veterum doctrina, de cæteris eorum erroribus non opus est verbis. Si enim in iis recensendis diutius hærerem, dies deficeret, vestra quoque patientia. Pauca hæc exempla eorum inscitiae & errationis vobis præponere, veritatis studio & amore coactus, necessarium duxi, ne iudicio corrupto hos tantos principes de folio diu occupato temere deturbare ausum esse viderer. At non e tali doctrinâ, non ex his fontibus haurienda scientia. caveant juniores ne in his vetustis perlegendis vetusti fiant animi. caveant ne male fundatâ autoritate seducti in perniciosos errores & seria mala trahantur.

Mirum

Mirum sane non est talem fuisse medicinam, cum talis esset tota antiquorum philosophia. non enim experimentis naturæ arcana investigare quærebant, sed conjecturâ & præfensione quâdam omnia a priori captare & scire voluerunt. Hinc quot philosophi, tot sententiæ, tot errores tantæque ineptiæ. Hinc erat quod unusquisque alteri adversaretur & contradiceret, & omnes ætatem in litibus tererent. Error enim infinitus, veritas unum est. quæ quandocunque sese terris ostendit, ut cum Newtono & Harvæo, serius ocius uno ore consentiunt omnes. cum Cicerone dicamus, nihil tam absurde dici posse quod non dicatur ab aliquo philosophorum. Quisque suo more modoque somnians & delirans mundum fabricavit, & omnes longe lateque a naturâ & veritate palantes aberrabant. Non abs re erit documenta quædam exhibere, atque e placitis philosophiæ principum excerpta.

Anaxagoras omnia explicat homœomeriâ suâ, quæ est quædam partium similitudo, ut omnia magna e similibus minimis constarent. sic montes e collibus, saxa e saxulis, aquæ ex aquulis, ossa ex ossiculis, venæ ex venulis, & sic porro. Secundum Anaxagoram nix nigra est, & stellæ candentes lapides, rapiditate primi mobilis calefacti, quandoque cadentes, & ille unum casurum prædixit,

dixit, viditque dilapsum in Thraciâ Chersoneso prope flumen Ægon, suisque discipulis ostendit. Proculdubio oculatis his testibus credendum est.

Ejusdem profapiæ videtur Aristotelis Entelechia; verbum quod nec ipse, nec discipulorum quisquam intellexit, utcunque in ejusverba juraret. Sed omnia fiunt per Entelechiam. Sic hi veteres philosophi pro scientia verba dabant & voces, & præterea nihil. De cœlo scripsit, & toto cœlo erravit. In historiâ suâ naturali quot superstitiosa & anilia credulitate vulgari rata tradidit!

Apud doctum divinumque Platonem quid habemus? Subtilitates, obscuritates, trinitates. elegantiae satis, scientiæ parum.

Sedulus ille vulgarium errorum collector, Plinius, Aristotelem, Theophrastum, aliosque naturalis historiæ scriptores fideliter secutus, eorum errores accumulavit, & cum sui temporis vulgaribus auxit, neque emendavit, neque naturam ipsam consuluit. quod si fecisset necesse viderat falsa esse plurima quæ scripsit. Tali philosophiâ nata medicina, nec matre pulchrâ filia pulchrior.

Sat vituperationi datum est; quandoquidem hic dies festus, solennis, nobisque semper celebrandus laudibus facer est. Detur venia antiquis, eorumque errores & ignorantia tenebris istorum temporum imputentur. Laudentur antiqui, & in iis
4 omnibus

omnibus quibus laudem meruerunt, palma concedatur. In poesi utpote in vacua venientes primos & pulcherrimos flores carpserunt, nitentesque rerum formas & imagines complexi, sua scripta expolite ornaverunt. In eloquentiâ, sive in senatu, sive ad populum loquentes, sive in causis orandis; & elegantiam in historiâ scribendam excellere eos & præstare confitendum est; in architecturâ & sculpturâ præclara adhuc manent eorum ingenii & peritiæ monumenta.

Hâc distinctione factâ, forsan lis illa magna & vehemens de veterum & recentiorum doctrinâ, quæ sub initio hujus sæculi inter doctos orta est, multâ bile, acrimoniâ, jocisque mordacibus agitata, componi potuisse videtur. In omni enim imaginationis opere, & cerebri figmentis, antiquos præstare fateamur; atqui in veritate explorandâ, & rerum naturæ cognitione, feliciores hodierni, si quid valeat sensus communis, longo intervallo præiverunt.

Vereor ne nimius in hoc genere videar; atqui quam maxime vellem ut in nostris laudibus nihil falsi, nihil fucati cerneretur. mihi que visum est antiquos pro more potius quam pro meritis laudari.

Ab his ad nostros prætereundum est spatium temporis immensum annorum mille & quingentorum,

torum, quando militare Romanorum imperium sub jugo aheneo tenuit gentes; quod excepit Barbarorum omne genus. horrida bella longe lateque flagrabant & barbaries triumphans terrarum orbem occupavit. Religio depravata mentes hominum obcæcavit, duramque confirmavit servitutem; pereunt artes; silent leges; incubuerunt ignorantia, stultitia, credulitas, scelera, miseria universa.

Tandem, aliquando ad lætiora & feliciora tempora pervenimus, quando philosophia, medicina, artes & scientiæ, cum Linacro fundatore nostro & Caio natæ sunt. sed adhuc in cunabulis jacebant; nondum enim orta est lux Harveiana; & ante Harvæum nulla erat, nec esse potuit, physiologia rationalis. neque sanguinis confectio, corporis calor, incrementum, nutritio, refectio, & conservatio, cognosci potuerunt. neque secretionæ variæ & infinitæ ad vitam & valetudinem & morborum cognitionem apprimè necessariæ. horum omnium ignorantia crassa incubuit; nox erat densæque tenebræ. Linacrus & Caius hanc laudem habent, quod primi inter nuperos verum studiose quærebant, & animi culturâ felices portam ad meliora patefecerunt.

Surgit Harvæus. veterum commenta & errores dissipantur, veluti ad solis ortum nocturnæ fugantur

gantur nebulæ. Ille eorum eruditas ineptias doctrinasque nihil aut falsa docentes non tulit; sed oculatæ mentis acie naturam ipsam exploravit, ejusque occultum agendi modum primus omnium vidit & penetravit. Primus ille & solus, totius physiologiæ vitæ & sanitatis principium & fontem, circumeuntis sanguinis motum dilucide monstravit. nec quod divisam cum aliis gloriam adeptus sit, hinc patet evidentissime, quod plurimi, nec tunc temporis indocti medici, rem non solum pertinaciter negabant, sed irridebant. sic sunt homines; interdum nova placent & avide captantur, interdum displicent & repudiantur. sed cum ita demonstrata fuit, oculisque fidelibus subjecta, ut amplius nullo modo negari posset, invidia accensi, partem aliquam inventi nobilissimi, ad alios transferre quærebant. Servetum, Vesalium, aliosque. sed frustra. sanguinis circuitus partim videri aut concipi non potest. nam ut in unâ parte, nec per totum corpus sanguis moveret, impossibile est. Cedant invidi, cedant malevoli. donec enim sanguis per venas fluat, semper nomen laudesque Harvæi permanebunt.

Vera Harvæi gloria nullis indiga preconiiis, radices egit, & per totum orbem propagata, mentes hominum irradiavit; accensa sunt ingenia, stimolata industria; & statim novus ordo rerum
C
sequitur,

sequitur, & ad ultiores progressus fructusque novos patuit via. Perquisita sunt omnia corporis viscera, partes præcipuæ penitus perspectæ, structura usque partium perfecte cognita, & quod gaudeamus & exulemus, magna pars in his perficiendis nostrates fuerunt. Inter hos memorandum Loweri nomen occurrit, qui primus cordis fabricam illustravit, animæ castrum transtulit, docuitque cor esse machinam operi magno vitali alimentarium sanguinem per totum corpus disperendi perfecte adaptatam. Dolendum est quod in experimento suo transfundendi sanguinis infelix fuerit; sed primis cœptis debetur indulgentia.

Pari passu in famæ viâ sequitur Willifius, qui cerebri obscuram formam & substantiam indagavit, ostenditque non esse mappam sordidam, sed primum movens, sensus motusque omnis in corpore principium & fontem.

Glissonis ingenio & industriâ docemur hepar non esse officinam sanguinis, sed singularis structuræ organum, secernendæ bili aptissimum.

Glandularum notitia Whartoni debetur, suum cuique officium tribuit, non ut humiditatem superfluum absorberent, sed ut salutarem suum humorem in varios usus corporis singulæ conferrent.

Inter majores nostros, qui de nobis bene meruerunt, nunquam obliviscendus est Hamæus. Ille

fundator alter nos prædio amplo locupletavit, & hæredes ex æsse constituit. Vir doctus, qui medicinam perite & feliciter exercuit, ut annotationes ejus in bibliothecâ nostrâ servatæ testantur, quamvis nomen ejus non longe lateque resonaret.

Non nostris solum, sed exteris quoque liberalis fiat justitia; iis præcipue quorum præclara & utilissima inventa rem medicam maximè promoverunt. Iter chyli liquidique omnis in sanguinem, adhuc in occulto latuit, & ad physiologiæ perfectionem defuit. Hoc a Caspare Asellio Cremonensi per vasa lactea, & Pecqueto Montepessulensi per ductum thoracicum felicissime detectum est. Eustachius quidem, semiseculum antea, ductum thoracicum vidit, sed quid esset nescivit. tabulæ ejus anatomicæ diu delituerant, nec ante Pecqueti inventum in lucem productæ. Ille ergo verus inventor habendus est. Quod mirum in hac re videtur, neque vasa lactea nec receptaculum chyli Eustachio innotuisse, nec ductum thoracicum Asellio. Totus ergo transitus ab intestinis in sanguinem, ut salvus cuique sit honos, Pecqueto soli debetur.

Ex his medicis celeberrimis discimus quomodo fiunt incrementum, nutritio & refectio corporis, & humectatio & sanguinis adusti refri-

geratio in febribus, quæ omnia medicis apprimè pernoscentia.

Inter exteros laude dignissimos, liceat mihi honoratum semperque honorandum nomen magistri mei Boerhavii grato animo proponere. Ille antecessoris sui Sylvii errores alexipharmacos refutavit, correxit, & aptiorem studendi & medendi methodum instituit; & disciplinam medicam primis ab elementis ad acmen scientiæ summâ benevolentia & suavitate studiosis tradidit; nova quædam de calore & luce docuit, & validis argumentis probavit. Chemiam auxit & promovit, & omne quod in illâ arte aut utilis aut salutaris erat, produxit; utcunque hodierni sua jactent inventa; quos certe debito honore prosequemur simul ac adversari & sibi mutuo contradicere cessaverint & inter se certius convenerint. Boerhavius semper Sydenhamum nostrum magni æstimavit, & merito, quippe in medicinâ excolendâ præcipuè sagax, & in exercendâ bonus & fidelis fuit. in describendis symptomatis accuratus, in medicatione suâ narrandâ fidelis, & in tractandis febribus insignite felix. felicior certe si seipsum ab arthritide, calculo, & hydrope premunire novisset, aut correptum liberare.

Toto animo memorare vellem virum amabilem, ingenio & doctrinâ clarum, musarum amicum & comitem,

comitem, Garthum. non medicinâ solum sed literis elegantioribus imbutum. qui principibus placuit, cum nobilibus vixit cultus & observatus, amicis charus & exoptatus, comes jucundus, conviva facetus, & animi in omnes benigni notissimus. talem hominem nostrum fuisse gaudeamus.

Summis laudibus quoque efferendus est Arbuthnotus, vir acris & limati ingenii, quo cum viris sui temporis ingeniosissimis maximæ erant amicitiae necessitudines. quos jucunda sua dicacitas delectavit, scientia erudivit. Seria & utilissima de nummis & mensuris, & de alimentis scripsit, & jocosa plurima lusit amabiliter.

Quid memorem Radclivium, Friendum, Meadium? fortunæ filios, famâ & opibus & honoribus cumulatos; fors non omnibus communis, meritum mercedes tulerunt.

Sed nunc, heu ! quantum deflendus est familiaris & amicus noster Pitcairnius, vir bonus & doctus; in medicinâ exercendâ peritus, & re herbaria curiosus; cujus hortus botanicus herbis & fruticibus rarioribus turgebat. sed præ omnibus Proculeius alter notus in fratres animi paterni; in omnes benevoli. quis desiderio sit modus tam cari capitis?

Nunc quoque honoris causâ memorandus est Monro, quem si intime magis novissem, proculdubio multa quæ laudarem certior habuissem. in illâ
cui

cui incubuit medicinæ parte gnarus fuit & expertus. valetudine infirmâ diu conflictato nescio sane an ea lugenda esset mors, quæ illi fuit ærumnarum requies.

Ultimo jam loco inani laude cumulandus est Noachus Thomas, non quod eques auratus fuerit, aut regis archiater; sed quia vir bonus & eruditus, amicus certus, ingenio acuto & suavitatem morum beatus.

Sit nostrum tales viros, qui de familiâ medicâ, de literarum republicâ, de genere humano præclare merendo caram sui & diuturnam memoriam reliquerunt, non solum venerari & quotannis laudare; sed pro viribus imitari, eorum gloria ad futuram urgeat; nec dubito quin inter vos non pauci erunt, qui & propriis & eorum virtutibus & famâ accensi passibus æquis sequantur.

Antiquos laudent fastidiosi antiquitatis amantes, qui nec æquo animo, nec rectis oculis, quod nuperi est aspiciunt. Laudo ego fortunas meas, gratulor & vobis omnibus, his demum temporibus nasci, quando philosophia sana, physiologia vera, medicina rationalis, artesque & scientiæ omnes, ad summum tendentes, omniaque vitæ convenientia, commoda, utilia, & elegantia, melius, plenius, altiusque exulta sunt. Totus orbis terrarumque exploratus & cognitus; mercaturæ, commercia,

mercia, communi omnium bono, ubique propagata. Societate & urbanitate mores emolliti, & bellum ipsum mitius gestum. Præ omnibus aliis, in hac nostrâ terrâ, libertas publica, sub rege pio bonoque, confirmata & stabilita est, &, favente Deo, ad ultimos nepotes descensura.

Quid ultra voveam? Precor vobis omnibus omnia bona: detur in dubiis nihil nocere, in sanabilibus tuto, cito, & jucundè mederi. Precor oh socii, ut sub præsidio vestro stet Collegium dilectum, patriæ decus, & ægrorum spes & fiducia. Nunquam ex animis vestris fidei datæ memoria discedat, vos pro viribus conaturos ut semper salvus fervetur honos reipublicæ nostræ. quare agite, servate fidem, instituta majorum servate. Academias nostras Oxoniam & Cantabrigiam, elegantioris doctrinæ sedes, debito honore & eâ quâ decet observantia & pietate nunquam non respicite. Istas vero academias, eo nomine indignas, quæ viles suos honores futuri, sartori, cerdoni, fabro ferrario, lignario, cuilibet emptori turpissime vendunt, summo contemptui habete. Anxietati meæ ignoscite si vos omnes bonos doctosque viros monitos optarem, ut cavendo ne quisquam indoc-tus aut indignus admittatur; ingenuo cuique doctrinâ & moribus ornato pateant fores. Ignoscite

scite si cogit, urit amor collegii, ut moriens ultimo
 suspirio commonefacerem, ne quid detrimenti ca-
 piat. Valeant meæ preces ! Vigeat, Floreat, Esto
 Perpetuum.

F I N I S.